

maal fra det ærede Finansudvalg, at man i flere Uger ikke har kunnet bestille andet end at svare paa dets Spørgsmaal. Et saadant Spørgsmaal som dette er det let at svare paa.

Martin Olsen: Den højtærede Minister sagde, at han vilde nøje overveje Spørgsmaalet om Lønningerne. Ja, det ved jeg vel, og det har allerede været længe, men det, jeg spurgte om, var, om Ministeren, naar han havde overvejet det, eventuelt vilde forelægge Forslag, naar Rigsdagen traadte sammen. Altsaa, om Ministeren, hvis hans Overvejelser gaar i Retning af, at der skal lovgives derom, vil forelægge Forslag i saa Henseende, naar Rigsdagen træder sammen.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Hvis jeg finder, at der trænges til højere Lønninger paa et eller andet Felt, forelægger jeg selvfølgelig Forslag derom paa mit næste Budget. Finder jeg, der ikke er Anledning dertil, fremsætter jeg ikke noget Forslag. Den Sag er klar nok.

K. M. Klausen: Jeg vil gerne gøre et Spørgsmaal til den højtærede Minister i Anledning af det, han nu har bragt frem om at forlænge Arbejdstiden fra 8 til 9 Timer (*Forsvarsministeren:* Ja, lad os faa fat i det!) Ja, lad os kun faa fat i det. Men det er Ministeren, der skal komme frem med det. Ministeren kan naturligvis gaa den Vej at sige: Jeg forlænger Arbejdstiden fra 8 til 9 Timer, saaledes at Arbejderne faa $\frac{1}{8}$ mere i Løn, end de have nu, og saa afskediger jeg den Ottendedel af Arbejderne, der bliver overflødig. Jeg vil spørge Ministeren, om det saa er hans Hensigt samtidig dermed at forbedre Timelønnen. Nu er der Folk under Ministeren, der arbejde for en Timeløn af fra 22—23 Øre. Jeg vil spørge Ministeren, om han samtidig med Forlængelsen af Arbejdstiden vil give Arbejderne en virkelig Lønningsforbedring.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Hvis jeg anser det for nødvendigt, gør jeg det, og hvis ikke, bliver jeg ved det, at Arbejderne kunne tjene $\frac{1}{8}$ mere ved at arbejde 9 Timer i Stedet for 8. Det kunde aldrig falde mig ind her at forudsige om en Sag, som ikke foreligger tilstrækkeligt oplyst, hvad jeg agter at gøre, naar mit Budget skal affattes til Efteraaret. Naar det viser sig forsvarligt og nødvendigt at

gaa til Forhøjelser, vil jeg selvfølgelig foreslaa saadanne, og finder jeg ikke Anledning dertil, gør jeg det ikke. Det forekommer mig, at de Herrer kunde være tilfredse med det Standpunkt. Derimod kniber det for det ærede Medlem at betro mig, hvorfra vidt han er tilbøjelig til at gaa ind paa den 9 Timers Arbejdstid. Hvis det ærede Medlem vil stille i Udsigt, at han vil støtte et Forslag i den Retning, skal jeg gøre, hvad jeg kan, for at fremme Sagen i den Retning.

K. M. Klausen: Det Svar, vi nu fik af den højtærede Forsvarsminister, var akkurat, som jeg havde ventet det. Han søger at knibe uden om. Naar der kommer et bestemt Spørgsmaal til ham, vil han ikke svare paa det. Saa siger Ministeren, at hvis jeg havde Tillid til ham, maatte jeg ogsaa straks kunne sige Ja eller Nej. Ja, nogen Tillid har jeg til Ministeren, men ikke saa megen, at jeg vil sige Ja til Forslaget, før jeg ser det.

Forsvarsministeren (Klaus Berntsen): Jeg har en Formodning om, at det ærede Medlem tør ikke give mig et bestemt Svar.

Zahle: Det er jo sørgeligt, hvis det skulde ende paa den Maade, at Arbejderne slet intet fik, men den højtærede Minister sagde, at der er Grænser for, hvad Statskassen kunde bære til Udgifter paa Orlogsværftet. Det er første Gang, jeg har hørt den højtærede Minister tale om de Grænser, der ikke maa overskrides, naar det drejer sig om militære Udgifter. Og Grænserne komme først frem for den højtærede Minister, naar der er Tale om højere Løn for Arbejderne. Naar der tidligere har været Tale om militære Udgifter, har der ikke været Tale om Grænser, som den højtærede Minister frygtede for. Sagen er ogsaa den, at Ministeren ikke har til Hensigt at bringe noget Forslag frem, der giver Arbejderne højere Betaling for deres Arbejde. Han sagde rent ud, at han syntes, at Arbejderne kunde være tilfredse med den Løn, de fik. Naar det er hans Standpunkt, er det højest sandsynligt, at der ikke fra ham kan ventes noget Forslag, der forbedrer Lønningerne paa Orlogsværftet. At Ministeren har en Kat i Sækken, som han gerne vil have nogen til at købe, er en Sag for sig, men saa gamle Rotter ere de fleste af os her i Salen, at vi ikke købe en Kat, der er i en Sæk, men ville se den først.